

Arne og vige Pladsen for en fremmed. I Sandhed, en køn Belønning for Trofasthed under Trængselsaarene! men et Forhold, der desværre slaar den Sandhed fast, at Nationaliteten ikke er ret dybtgaaende, i dette Tilfælde ikke dybere end til Pengepungen. Sandelig, en sørgelig Skuffelse, der kun kan bidrage til at kølne Nationalitetsfølelsen hos den Del af den sønderjydske Befolkning, der føler og lider med dem, der rammes af Invasionen. Vore hjemlige Folk køber deres Livsforødenheder paa Stedet og kan derfor ikke nøjes med en Løn af 10—20 Kr. om Maanedes. De tyske Tjenestefolk køber intet, men sparer Pengene, indtil de ved Maanedens Slutning tager paa Besøg til Tyskland og forsyner sig saa med Varer der. Medens baade „Hejmdal“ og „Dybbølposten“ i mere eller mindre skarpe Udtryk fremhæver den store tyske Invasion som beklagelig og skadelig for Danskheden, forsvarer den af et Par kendte Flensborgmænd: Gaardejer C. Gregersen, Frøslev, og H. Jørgensen, Uge, i et Par Indlæg i Flensborg Avis, som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse vil oplæse et Brudstykke af. Gregersen, Frøslev, skriver blandt andet, at over 2 Trediedele af Tjenestefolkene her paa Egnen er hjemmehørende Syd for Grænsen, de fleste er tysktalende. Jørgensen, Uge, skriver: „Det er slet ikke saa faa Tjenestefolk fra Flensborg og Omegn, som opholder sig her i vort Sogn, vist henved 40 Karle. At de skulde fortrænge vor hjemlige Arbejdskraft, kan der ikke være Tale om, thi naar et Tyende hervedfra gør sig Flid for at fortjene sin Løn, saa Husbonden kan være tilfreds med det, vil det sagtens kunne konkurrere med Tjenestefolkene Syd fra. Det er derfor min Mening, at paa det nuværende Tidspunkt kan vi ikke undvære Personale Syd fra baade for at afhjælpe Mangelen paa Arbejdskraft paa Landet og for atter at kunne være medbestemmende, naar Lønnen skal fastsættes.“ Der har vi Hestefoden.

Man ser af Indlægget, at Hr. Jørgensen ikke generer sig for at beskyldte de sønderjydske Tjenestefolk for at være ukonkurrencedygtige overfor Tyskerne. Det er jo noget ganske nyt. Hvis man vil underkaste Skudsmaalsbøgerne et Eftersyn, vil man faa det modsatte at se. Det skal kun bemærkes, at Officererne under Indkaldelserne altid med Forkærlighed foretrak Sønderjyder som Oppassere, netop paa Grund af deres Troskab, Flittighed o. s. v. Men Hestefoden stikker tydeligt frem i

Notitsen, idet han siger, at det er Lønnen, der er det afgørende. Hr. Jørgensens Paa-stand kan ikke andet end opfattes som en Fornærmelse mod de sønderjydske Tjenestefolk. Invasionen vil kun bidrage til at uddybe Kløften mellem Befolkningselementerne i Sønderjylland og dermed yderligere svække den nationale Enhed, en Svækkelse, som absolut er i Tyskernes Favør.

Justitsministeren har ordnet Sagen ved Skrivelse til Konsulatet i Flensborg af 21. Oktober og 19. November 1920 samt 5. August 1921 og 24. Maj 1922. Ved disse Skrivelser er Konsulatet blevet bemyndiget til at udfærdige Pasvisum foreløbig i 6 Maaneder for Tjenestekarle, Landvæsens-elever og kvindeligt Tyende, for saa vidt de paagældende er hjemmehørende i den tidligere 2den eller 3die Afstemningszone og har Plads paa Landet i Kongeriget. Saa fremt de paagældende er hjemmehørende i 3die Zone, kan Konsulatet dog kun give dem Visum paa Betingelse af, at de har Plads paa Landet i de sønderjydske Landsdele, og med den udtrykkelige Tilkendegivelse, at Viseringen kun giver dem Ret til Ophold i de sønderjydske Landsdele. Man skulde næsten antage, at Justitsministeren er blevet ført bag Lyset. Ellers tror jeg ikke, at den højtærede Minister paa saa sent et Tidspunkt som 24. Maj 1922, hvor Landet havde et stort Antal arbejdsløse, kunde udstede den nævnte Skrivelse. Jeg kan dog ikke antage, at nogen sønderjydske Folketingsmand skulde have faaet Ministeren til at foretage et saadant Skridt. Maaske tør jeg bede den højtærede Minister om at udtale sig herom, thi Sandheden maa og skal frem. Den højtærede Justitsminister udtalte sig ikke om Sagen, da han havde Ordet. Grunden var vel nok den, at Resultaterne af de af Ministeren foranledigede Undersøgelser ikke forelaa endnu. Det glæder mig at erfare, at den højtærede Minister har taget Affære. Statspolitiet trænger snart til Forøgelse, i den Grad er det optaget af det besværlige Arbejde den store Invasion medfører. Var det ikke paa Tide, at der blev indledet Forhandlinger med den tyske Regering om Indskrænkning af Udstedelsen af Grænsepass, saa kun Personer, der har Land paa begge Sider af Grænsen, fik dem.

Misbrugen af Grænsepassene berettiger absolut til en Ophævelse af de nugældende Forhold, thi det er ikke alene Tjenestefolk, der søger herop Syd fra. Nej, det samme gør erhvervsdrivende. Tre Gange ugentlig kommer der Fiskehandlere fra Flensborg til Aabenraa med Fisk. Sykoner, der før boede